

amit el szoktak szopogatni ilyenkor s gyufát az éjjeliszekrényre. De még nem feküdtek le, csak ültek az ágyuk szélén, hallgatva. Józsa felugrott, a tükör elé penderedett és illetlen módon vetkőzni kezdett s énekelt hozzá Sasadi Ollyt utánozva, szemérmetlenül.

— Józsa! — majdnem egyszerre szóltak rá, de nem hederített rájuk.

Katalin és Erzsébet vállat vontak s lefeküdtek, hanyattfeküdtek és a mennyezetet nézték, amelynek a közepén gipszangyalkák tartották a lámpát.

Józsa eloltotta a villanyt s egy bukfencsel a díványra vetette magát. Aztán feltérdelt, odafordult a sötétben az ágyakhoz s azt mondta kicsattanó hangon. Szinte világított vele, — ahogy mondta :

— Te! Férjhez megyek! . . .

S a Bolky kisasszonyok utánafüleltek a hangnak és feküdtek ott a sötétben, elnézve magukba, elnézve az éveknél muló során által hátrafelé . . .

Török Sándor.

MIKOR A FÉNYSZÓRÓK ELÉGTEK.

Karácsony este volt : fehér és álmos este.

(Sosem voltam az élettől oly messze.)

Mi együtt ültünk dermedt csendben négyen:

anyám, öcsém, hugom, halk esti fényben.

Árnyas falunkról apám képe intett,

ő akkor nem rég hagyott árván minket.

Én Vergiliust fordítgattam éppen,

de egyre messzebb, egyre messzebb néztem

a holt betűkről. Lásd, szerelmes voltam.

Egyszerre, hogy a könyv fölé hajoltam,

két vékony vállam megremegett némán.

Jó, hogy senki sem nézett akkor énrám,

s nem látott senki két gyermekszemembe.

Egykedvű óránk tikk-takkolt merengve,

anyám szívén dermedten ült a bánat,

(még szörnyű súlya volt a gyászruhának,)

hugom mesébe feledkezett mélyen.

De én a csendből hirtelen kitéptem

riadt magam, s karácsonyfánkon gyorsan

minden fényszórót sorra lobbantottam

és néztem táguult szemmel, míg elégték.

Tudom, hogy akkor valahol felétek

is elsuhanl nyugtalanságom árnya,

s te jól emlékszel dúlt karácsonyfámra.

M. Juhász Margit.